

Betingelser, men saaledes, at de ligesom de øvrige Panter i Kreditforeningen kunne bibeholdes efter de til enhver Tid gældende Bestemmelser. Og det synes mig, at man i denne Retning ogsaa maa lægge nogen Vægt paa, at hvis der udskrives særlige Byrder hos Kreditforeningens Laantagere, altsaa et særligt Indskud til Reservefonden, saaledes som jo Foreningens Statutter give Foreningen Ret til, kan man ikke tvivle om, at disse Panter i de indlemmede Distrikter eller i de Landsbyer og Handelspladser, som senere ere blevne Købstæder, vilde komme til at tage deres Del af Byrden. Jeg tror ikke, at Kreditforeningerne i saa Fald vilde sige: Disse Ejendomme, som ligge i senere indlemmede Distrikter, skulle ikke deltage i den ekstraordinære Udskrivning til Reservefonden, men vilde sikkert hævde, at de i den Henseende havde ganske den samme Retsstilling som Foreningens øvrige Medlemmer og de øvrige til Foreningen pantsatte Ejendomme. Det ligger da nær at sige, at naar det ikke er en Byrde, som lægges paa Laantagerne, men som her et Gode, som ved en forandret Lovbestemmelse tildeles dem, saa ere disse Ejendomme berettigede til ligesom Foreningens øvrige Laantagere at erholde Andel i dette Gode.

P. G. C. Jensen: Den Slutning, som den ærede Minister drog fra Byrderne til Rettighederne, passer vistnok ikke. Det er jo ganske klart, at Medlemmer af en Forening ere underkastede Statutterne og altsaa ere forpligtede til at yde saadanne Bidrag, som statutmæssig paalægges dem. Det er, uden alt Hensyn til, hvad der staar i en ny Lov, en simpel Følge af deres egne Obligationer og af, at de ere optagne i Foreningen. Men det, som Spørgsmaalet her drejer sig om, er, hvorvidt en Udvidelse af deres Rettigheder kan ske, og Grunden til Tvivlen er den, at Ejendommene ikke længere ligge paa et saadant Sted, hvor der kan ydes et nyt Laan, og hvor der altsaa kan udstedes en ny Obligation. Thi det tror jeg ikke, der kan være Tale om, at man kan gaa ind paa. I øvrigt bemærkede den ærede Minister, at man skulde lægge saa megen Vægt paa, at Repræsentanterne for disse Foreninger havde gjort Indstilling med Hensyn til, hvad der nu staar i Lovforslagets § 2. Derpaa, maa jeg dog sige, at jeg lægger mindre Vægt, thi hvad ere Repræsentanterne? Fortræffelige Mænd, utvivlsomt,

men de ere netop Beboernes, Laansøgernes egne Repræsentanter, og at alle de ærede Laansøgere omkring i Landet kunde ønske at komme ind under de Begunstigelser, som disse Foreninger give dem derigennem, at de faa Laan til meget højere Kurser end alle andre Kreditforeningers Debitorer paa Grund af Statens Garanti for Renten, det undrer mig slet ikke. Repræsentanterne maatte jo være nogle ganske mærkelige Mennesker, hvis de ikke vilde sige: Ja, naturligvis, lad os udvide saa meget som muligt; kunne vi faa Grænsen sat op til 8,000 eller 10,000, gøre vi det grumme gerne. Men hvis man skulde gaa efter det, hvis det skulde være et Kriterium, saa var der ingen Ende paa, hvilke Udvidelser der kunde forlanges her. Jeg vil dernæst ganske særlig gøre en Bemærkning over for det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (H. C. Hansen), som oplyste os om, at man hidtil i Husmandskreditforeningen for Østifterne gennemsnitlig kun er gaaet til 35 pCt., medens man kan gaa til 40 pCt. Man er altsaa i Øjeblikket gennemsnitlig end ikke naaet til den Grænse, som er foreskrevet i Loven, og desuagtet ønsker man nu, at Grænsen skal udvides, gøres højere. Jeg ved, at det ærede Medlem kan sige, at der er visse Ejendomme, som ere belaante højere, som ere paa den anden Side af Grænsen, men det er dog ganske betegnende, at man ved jordløse Huse ikke tør gaa videre end til 35 pCt. i Gennemsnit, og det er ogsaa et Fingerpeg i samme Retning, naar Kreditforeningen af Grundejere i Jylland ikke har udlaaet mere end 36 pCt. af Vurderingssummen. Det er nemlig ogsaa for største Delen i Ejendomme, der ikke have noget Jordtilliggende, thi der kan kun laanes i saadanne Ejendomme, som enten alene bestaa af Bygninger, eller hvor Jordtilliggendet kun er ganske underordnet med Hensyn til Ejendommens Kvalitet. Derfor synes jeg, at den hidtidige Udvikling bestyrker den Opfattelse, jeg har, at det er fuldkommen tilstrækkeligt at gaa op til 40 pCt., og at der i Virkeligheden ikke behøves nogen Udvidelse af denne Grænse, men at en saadan paa den anden Side utvivlsomt vil forøge Statens Ansvar. Af disse Grunde mener jeg ikke, at det er rigtigt. Imidlertid kan jo Sagen gøres til Genstand for Overvejelse, og jeg agter at foreslaa den henvist til et Udvalg.

Kofoed: Jeg kan ganske slutte mig til den Anbefaling, der fra forskellige